

Can Silenci

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Can Silenci

La iaia sempre explicava que durant la guerra es va cremar la rectoria del poble, amb tots documents guardats que hi tenia el capellà, partides de naixement, certificats de confirmació, de bateigs, de casaments, i bíblies. Llavors s'estenia parlant de la vida de Jesús.

La iaia perdia la memòria a gran velocitat, l'Alzheimer la deixava sense història.

Però aquest relat el repetia tot sovint i sempre amb les mateixes paraules i amb cara de pena.

Però no anava més enllà, fins l'últim aniversari abans de quedar-se seca de paraules.

Abans de bufar les espelmes.

- Aquest any no demanaré cap desig.- Deixa anar la iaia.

- Com és això, iaia?

I sense més, comença de nou el relat de la crema de la rectoria amb tots els documents. Un cop repetit com una pregària.

Tot, tot es va cremar, -pausa, tot mirant-se el meu pare- no ets fill d'una violació, ets fill de l'amor i tens els mateixos ulls que un brigadista holandès.- Agafa aire.- Demà vull anar fins al giravolt de Can Silenci i t'ensenyaré on vaig enterrar-lo després del seu afusellament en una cuneta. Feia molt fred i ja et tenia a les entranyes, junts el varem enterrar mentre l'esglèia estava en flames.

Va bufar les espelmes tendra i relaxadament. Acabava de revelar el seu secret.

Tothom es va quedar mut.

CBMontse